

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Praelvsio Chronologiae Fvndamentalis

Frank, Johann Georg

Goettingae, 1774

VD18 10151087

Vorwort

urn:nbn:de:gbv:45:1-16434

LECTORI BENEVOLO

S.

Offertur Tibi, Lector, epitome operis magni & ampli, in quo efficiendo FRANKIUS noster, vir senio ac munere non magis, quam meritis doctrinaque venerabilis, & inter principes Chronologorum non huius tantum aetatis, sed reliquarum etiam omnium merito numerandus, plus tringinta annorum operam studiumque consumpsit. Opus ipsum Frankius ante hos octo circiter annos cum Instituto Regio Historico, cuius sedes Gotingae est, communicavit, quia fama & auditione acceperat, esse etiam Chronologiam in earum scientiarum numero, quas accuratius pleniusque explicandas Societas nostra historica susceperit. Sodalium deinde nostrorum numero adscriptus, opus suum chronologicum acriori ac diligentiori disquisitioni nostrae tradidit; quumque varia subinde a variis contra illud monita essent, doctis semper & ad rem apposite respondit, quaedam etiam mutavit. Quibus rebus factum est, ut opus Frankianum luce publica haud indignum a nobis iudicaretur. Ne quid vero in re tam graui tamque multiplicis utilitatis, si modo vera & omni ex parte absoluta sit, festinatione peccetur; placuit & nobis & auctori, in praesenti epitomen operis, non opus ipsum edere: eo quidem consilio, ut omnium Chronologiae sententiarum iudicia sententiasque exquirere nobis ac cognoscere liceat. Rogat itaque auctor, rogamus & nos, immo prouocamus omnes huius aetatis Chronologos, ut quid de instituto Frankiano sentiant, aperte pleneque dicere haud grauentur.

Ac praenideri quidem nonnulla, quae contra auctorem monebuntur, possunt, quae vero, quia praeuidentur, minus nocebunt. Erunt sine dubio, qui fieri non posse iudicent, ut ad cyclum iobeleum, in quo explicando sodalis noster elaboravit, tamquam ad normam, Sacra Scriptura Veteris Testamenti annos numerauerit, quia ipsa haec Scriptura Sacra nullibi se hoc fecisse dicat. Est sane hoc aliquid, at leue tamen, quantum ego quidem existimo. Nemini enim, rei perito mirum videbitur, annorum iobeleorum, quos prisci Iudaei celebrauerunt, mentionem non fieri, quia nos quoque festorum dierum, temporibus semel statis celebratorum, mentionem in rerum gestarum commentariis facere non soleamus, nisi quid memoratu dignum, diebus istis acciderit. Nemo certe Historicorum sanae mentis in annales referet, Christianos A. 1774 Pentecostes sacra obisse: at referet profecto, cum de expugnatione Constantinopolis Turcica, neque Paschatos Iudaici mentionem omittet, cum de expugnatione Hierosolymorum Romana ei dicendum erit. Pari modo eiusmodi in rebus sacros etiam Historicos esse versatos consentaneum est. Quare anno Hiskiae regis XV annum iobeleum celebratum esse haud obscuris vestigiis

giis indicant: 2 Reg. XIX, 29. coll. Es. XXXVII, 30. (vid. auctor noster infra c. II, §. 31). Neque salua esse Respublica Iudaeorum sine computatione perpetua annorum iobeleorum potuisset, quia, ut hoc vnum afferam, in ea computatione rerum contractarum omnis ratio, iustitia ac fides posita erat. Hebdomadalis etiam periodus Danielis aperte ad hoc calculandorum annorum genus respicit: ut taceam, quod ex Iosepho & aliunde constat, post captiuitatem quoque Babylonicam Iudaeos iobeleam annorum numerandorum rationem adhuc secutos esse.

Sed haec, ut dixi, leuia videbuntur. Grauiora afferet, qui quaerant: vnde Moses eam, quae in cyclo iobeleo cernitur, ad solis ac lunae cursum tam accurate dimetiendorum comparandorumque annorum scientiam acceperit? A DEO ipso, solis ac lunae fabricatore, si responderis, non omnibus nostrae aetatis Bibliorum Interpretibus satisfacies. Ergo ab Aegyptiis, quorum artibus ac scientiis Moses a puero eruditus est? Bene recteque dixeris; at sic in Scyllam incidet, vitando Charybdin: erit enim nunc euincendum, Aegyptios iam Mosis aetate Astronomiae tanta floruisse scientia, quanta cyclo iobeleo inesse existimetur. Diodorus quidem I, 50, expressis verbis testatur, quod etiam aliunde constat, Thebaeos, qui vetustissimos se omnium mortalium esse praedicarent, dies non ad lunae, sed solis motum exigentes, tricenos mensibus dies tribuisse, & post duodecimum quemque mensem quinque dies CVM QVADRANTE intercalasse. Certum est ergo, & ex Iuliana etiam inde a Caesare ad nos vsque propagata anni forma cognoscitur, Aegyptios subtilissimam anni solaris cognitionem habuisse: at habuisse iam Mosis tempore, de hoc tamen fortasse erunt, qui vel dubitent vel disceptent.

Atque haec & id genus alia forte operi Frankiano obiici posse praeuideo; quae vero nunc integra Lectoribus relinquam, ne quid iis praeripuisse videar. Id tamen nemini vel obscurum esse poterit vel dubium, Periodum Frankianam, hoc est Iobeleam, pro optima commodissimaque Chronologia fundamentali, qua Historici aegre carent, habendam esse. Iuliana enim Periodus, qua adhuc, necessitate coacti, vitimur artificialis tantum & iulianis annis accommodata est; contra Periodus Iobelea historica est & tropica: & erit tum etiam Iulianae Periodo anteponenda, si, praeter omnem spem atque expectationem, non historico-biblica esse deprehendatur: est enim ac manebit tropica.

Atque haec haecenus. Vale, Beneuole Lector, & auctori mihi que, quantum iuste fieri poterit, faue. Gottingae d. 29. Sept. A. 1774.

CAP. I.

DE

CHRONOLOGIA IOBELEA TECHNICA.

§. I.

Multa quidem & fere innumera iam prostant systemata chronologica, de quibus autem, si verum dicere licet, nullum adhuc prolatum est, quod extra omne dubium positum sit; cuius ratio praecipua esse videtur defectus chronologiae fundamentalis, qua primus mundi annus & omnes sequentes secundum solis & lunae cursum accurate describi possent. Scaliger quidem per periodum Iulianam id intendit. Quoniam autem ista periodus non cum primordio mundi incipit, sed illud longe praecedit, & non ex annis solaribus exactis, sed ex mere Iulianis constat, atque non historica, sed mere hypothetica est; hinc etiam pro fundamento chronologiae inseruire non potest. Interim haec periodus aurea mihi occasionem dedit, veram chronologiam fundamentalem detegendi, & quidem in periodo Iobelea, quam Deus ipse in sacra scriptura docuit. Quo magis mirum hoc videatur, eo certius in his paginis demonstrabo, hanc periodum cum anno mundi primo, quem ipsa sacra scriptura designat, incipere, cum solis & lunae cursu aequaliter procedere, & per epactas, quas accuratissime describit, nouilunia & plenilunia per omnes mundi annos indicare, ideoque fundamentum totius chronologiae constituere. Faciam autem hoc tantummodo praeludendo, plenius autem exhibebo, si hae paginae assensum orbis eruditi consequentur.

A

§. 2.